

Ekstaza komunikacije

MATEJ BOGATAJ

gledališka uprizoritev
Sergi Belbel: Mobilec
 režija Boris Ostan
 Studio MGL

Premiera 6. in 7. 10. 2007

Belbel je mlajši katalonski dramatik, *Mobilec*, ki ga je v tekočo pogovorno govorico prevedla Alenka Klabus Vesel pa igra o štirih, materi in hčeri, materi in sinu, ki se po bombnem napadu na letališču navzkriž spoznajo in stopajo v odnose, ki večji del igre potekajo po aparaturi iz naslova. Osebe so izbrane dovolj raznoliko, da nam kažejo splošno razširjeno zlo(upo)rabo takšne omejene, vendar skoraj edine preostale komunikacije. Osebe celo naredijo in rečejo kaj, česar si sicer v živo ne bi upale, odpravljajo nakopičene medgeneracijske tenzije, in prav necelovitost in drugačna, posredovana in preko medija sprožena podoba ali glas so tisto, kar je še mogoče prenesti. Na mobilnik zabeležene slike ali pa medsebojni obračuni postanejo tako (komaj) še znosni. Igra poteka kot niz pretežno monologov, tisto, kar

poslušamo, so enostranske replike brez neposrednega odziva, se pa zato dramske osebe živahno odzivajo na samo aparaturo.

Boris Ostan in sodelavci, dramaturginja Clare M. Brennan, so z *Mobilcem* odprli nov odrski prostor v MGL, komorni Studio, ki je v primerjavi z Malo sceno širši in plitvejši, kot tak bolj ustreza samemu uprizoritvenemu konceptu, ki je (tudi in predvsem) igralska študija. Ob zgrafitirani dolgi steni, na kateri so naplakatirana nakopičena (razstreljena?) telesa, na stisnjemem prostoru, na katerega ves čas kaplja, in niti noče oponašati različnih hotelskih in letaliških ter sploh interierjev, temveč nakazuje tesnobno in zapuščeno urbano okolje, kar poudarja glasba Igorja Nardina. S škrto, ne vedno racionalno uporabo rekvizitov in domiselno uporabo zadnje stene kot nadaljevanja prostora – scenografka je Petra Veber – je dogajanje simultano, z lučnimi spremembami se selimo po prizorišču in od enega govorca do drugega, sledimo hitrim rezom, pa tudi daljšim monologom in izpovedim. Tokrat seveda ne preko rampe in kar tako, temveč v aparat. Gre za

izrazito igralsko predstavo: Jožica Avbelj nastavi svojo ločenko kot rahlo izgubljeno in negotovo, tudi monološko in mimo sogovornikov govorečo gospo, ki potem svojo pretresenost in tudi željo po ljubezni potegne vase, kaže kot notranjo intenzivnost ob natančnih, minimalističnih in tudi malo potujenih akcijah, pa stišano, vendar ne brez humornih poudarkov, ki so izdelani minuciozno in ves čas učinkoviti in pod nadzorom. Mojca Funkl je njena hči, ob odločnosti in revoltu jo zaznamuje predvsem izrazita in do konca prignana mimika, grimase, tudi duhovite, s katerimi intenzivno komentira slišano in zamolčano. Bernarda Oman je bolj kot ordinarna in oblastna ženska z večvrednostnim kompleksom nestrpna, ves čas podložena z robom živčnega zloma, pod uglajenostjo slutimo razpoko v popolnost priganem imidžu. Gregor Gruden kot njen sin, očitno razdvojen med strahom in odločnostjo, temu primerno zmešan, prevladujoč vtis je pasivnost, umaknjenost in postopno vse večja suverenost.